

KULTUR

Retro-kometer blev rock-stjerner

GENNEMBRUD: Det australske band Wolfmother er på et halvt gået fra at spille koncerter for 60 til 60.000 tilskuere

Af **Simon Staun**

sim@fyens.dk

Hvordan kan et band, der blev stiftet for blot to år siden i Australien, nu rejse rundt i USA og Europa som hovednavn på de allerstørste festivaler? Det spørgsmål var oplagt at stille forsangeren fra bandet Wolfmother, Andrew Stockdale, der stillede op til eksklusivt interview med Fyens Stiftstidende på Roskilde Festival.

- Ja, det er helt sindssygt at tænke på, at der var 60 mennesker til vores koncerter for et år siden. For ni måneder siden var der 600. For et halvt år siden 6000. Ja, og nu har vi spillet på festivaler foran 60.000. Interessen har bare været eksplosiv fra begyndelsen, fortæller Andrew Stockdale med en accent så australsk, at man dukker sig af frygt for at blive ramt af vildfarne boomerangs og didgeridoos.

Wolfmothers debutalbum udkom allerede i oktober i hjemlandet. Alligevel er det helt bevidst, at de først udsender det i Skandinavien nu.

- På den måde kan vi stadig fremstå som et spritnyt navn, mens vi turnerer i Europa, forklarer Andrew Stockdale.

Der manglede nyt blod

Retrorocken eller progressiv rock, som Andrew Stockdale

kalder den, er ikke særlig populær down under, hvor singer/songwriter-stilen fylder meget.

- Selv om der er mange bands for os, der har prøvet at slå igennem med retrorock, så har de ikke fået nævneværdig succes. Derfor følte vi, at der manglede noget nyt blod og ny energi for at genskabe genren, siger Andrew Stockdale.

Utalige gange er han blevet konfronteret med spørgsmålet om, hvorfor bandet lyder som en hed nats mode mellem Black Sabbath og Led Zeppelin.

I stedet prøver undertegnede at få ham til at nævne, hvilke australske bands, der har påvirket bandets lyd.

- Rocket Science er nok det band, der har betydet mest for os. De spiller en meget ligefrem 60'er-rock, der minder lidt om Jon Spencers Blues Explosion. Det er et superfedt band at opleve live, fordi de virkelig fyrer den af på scenen. De inspirerede os til altid at give alt, vi har i os, siger Andrew Stockdale.

Han er helt på det rene med, at Wolfmother ikke genopfinder rockgenren.

- Det er jo ikke som med Mars Volta, der revolutionerede rocklyden. Dertil er vores rock alt for traditionel "kartofler-, kød- og sovs-agtig", konstaterer han tørt.

Andrew Stockdale har haft

Forsanger Andrew Stockdale har svært ved at forstå, hvor hurtigt succesen er kommet til hans australske band Wolfmother, der gæstede Danmark for første gang på Roskilde Festivalen for to uger siden.

FOTO: BRIAN KARMARK

svært ved at vænne sig til stjernelivet på så kort tid. Han føler sig nemlig ikke spor anderledes end bandets publikum, der som ham selv drøner rundt med oplejet hår og halvkurios tøjstil.

Ligemænd med ikoner

- Noget der virkelig er forandret, og det er faktisk meget fedt, er, at vi nu kan møde vores idoler som ligemænd backstage til de forskellige festivaler og koncerter. Jeg selv er helt vild med Jack White fra White Stripes, og da han også spillede på Roskilde Festivalen med The Raconteurs, fik jeg sku lov at snakke med ham. Det er alt for blæret, fortæller Andrew Stockdale og tilføjer, at Jack White forhåbentlig ville synes, at Wolfmother var det fedeste musik, han nogensinde har hørt, hvis han kom til en af deres koncerter.

- That would be waaaaaay to coool man, udbryder Andrew Stockdale med et bredt smil.

● www.wolfmother.com

FOTO: BRIAN KARMARK

STOCKDALE

- Andrew Stockdale er født den 20. juli 1976
- Han er udover rockmusiker fotograf, hvilket kan ses på www.andrewstockdale.com
- Hans favoritbog er: The Ansel Adams Guide
- Hans forbilleder er: August Sanders, Paco de Lucia og Jon Spencer
- De to øvrige medlemmer i Wolfmother er: Chris Ross og Myles Heslett

Mytologisk ulvemor

ROCK
Wolfmother: "Wolfmother"
★★★★☆

Indrømmet: Det var med nogen skepsis, at de meget roste og meget omtalte australske debutanter blev puttet i høretelefonerne. For forsøg på at gå de lidt for opstyltede rockdinosaurer Black Sabbath og Led Zeppelin i bedene ender ofte i hysterisk letvægtsheavy.

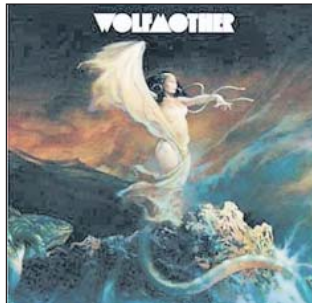
Men et halvt minut inde på albummet har den forrygende forsanger Andrew Stockdale allerede svunget to indædte primalskrig af sted, hvis skingre bund ligger helt tilbage i stenalderrocken: "Woaaaahhhhhh yeeeahhh!" Og dér ved man, at Wolfmother umiddelbart mestrer den form for rockarkæologi, de har kastet sig ud i.

Den søgen efter gamle dyder gør Wolfmother til et godt billede på tidens toneklang: Der er mere succes for-

bundet med at genoplive fortidens rockmyter end ved at skabe nye.

De tre knose i Wolfmother syrer sig dog sikkert ud af deres egen uoriginalitet gennem en kæk, uimponeret melodisk frækhed, overmandende guitarkaskader og ikke mindst en insisterende, huggende rytmesektion. Der kan kun nikkes anerkendende til legesyge og dybt originale kompositioner "Tales", "Apple Tree" og åbneren "Dimension". Her gør det kun Wolfmothers mytologiske manerer endnu mere interessante, at tekstuniverset har et eventyrligt strejf af mystik.

Når de alligevel ikke kan blande sig med de allerbedste endnu, skyldes det, at albummets pågående opmærksomhedssyge kammer over i længden. Især guitarrens konstante trang til at glide over i skærende soli eller mellemstykker bliver en anelse for selvhævdende. Og som så

mange andre eposser bliver Wolfmothers album så langt, at du når at kede dig undervejs.

Forhåbentlig er det blot lidt hvalpefedt, der skal spilles af, for Wolfmother bliver en topfit rocktrio. Første energiske spadestik er i hvert fald taget, og hvis der en ledig plads på markedet ved siden af The White Stripes, kunne Wolfmother meget vel indtage den

Danni Travn

● Wolfmother: "Wolfmother", (Universal) - er udkommet

Underspillet guitarjazz

JAZZ

Christian Frank Quartet: "Decisions"

★★★★☆

Guitaristen Christian Frank, kendt fra Trio Cornelis, spiller sideløbende med denne jazz i en kvartet med pianisten Søren Bebe, bassisten Thomas Ovesen og trommeslageren Chano Olskær. Genren er melodisk, lytvenlig jazz, der ikke rykker så meget. Sammenspillet er godt og musikken swinger, men Frank spiller ind imellem så tilbageholdende og meditativt, at det bliver for pænt. Mest interessante solist er Bebe. (Gateway Music)

Frank Büchmann-Møller

Nick Cave light

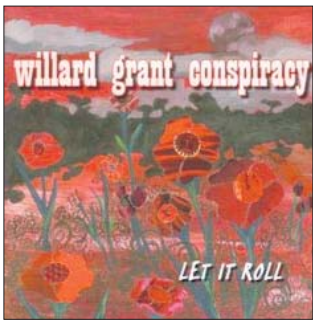
ROCK

Willard Grant Conspiracy: "Let It Roll"

★★★★☆

Den trivelige forsanger i Willard Grant Conspiracy, Robert Fisher, kan ikke gøre for, at naturen har udstyret ham med en dommedagsrøst meget lig Nick Caves. Men irriterende bliver det, når hans orkester trækker på samme hammel, som Nick Caves The Bad Seeds. Forskellen er blot, at The Bad Seeds tilføjer sit omklamrende mørke et ofte overraskende swing, som det mere stringent rockende Willard Grant Conspiracy aldrig finder. Så det er med Willard Grant Conspiracy, som med de dystre nordmænd i Madrugada: De er dygtige til at lyde som andre fede bands, men knap så dygtige til at lyde som sig selv - en række rigtig, rigtig fine numre til trods. (Playground)

Danni Travn

Blink og du er levende

FERIELÆSNING: Japansk forfatter har skrevet et hit til strandtasken

ROMAN

Kaori Ekuni: "Blink blink"

★★★★☆

Sommerferielæsning? Kig her! For romanen "Blink blink" af den japanske forfatter Kaori Ekuni (f. 1964) er forrygende morsom, fuld af skøre indfald, velskrevet og lige til at sluge på en eftermiddag. Et klart hit til strandtasken.

Shoko og Mutsuki er et fantastisk par - og dét i mere end én forstand. De fupper, men er ikke forbrydere. De er nygifte, men ikke elskende. Og ikke mindst er de en slags åndsfaeller, men også hinandens modsætninger. De er med andre ord det originale resultat af et arrangeret ægteskab - et frivilligt et af slagsen, vel at mærke.

Shoko og Mutsuki har

nemlig taget fusen på deres omgivelser, og har giftet sig; ikke af kærlighed til hinanden, men snarere for at undgå de enorme krav og forventninger om børnebørn og tradition. Han, Mutsuki, er jo nemlig homoseksuel, og har allerede kæresten Kon, og Shoko er heller ikke ligefrem selv med på alt det der familieræs. Men det er forældrene naturligvis uvidende om - endnu.

Således nyder Shoko og Mutsuki deres pusterum fra omgivelsernes pres, og de supplerer hinanden godt: Shoko med de farverige, skøre idéer efter indtagelse af en vis mængde whisky, og Mutsuki med sine filosofiske tanker efter timer med stjernevigleri, og sine små historier om livet med Kon, som da også hurtigt bliver en god ven af huset.

Men frikvarterer varer ikke ved, og tætte følelser kan være svære at håndtere. Efterhånden trænger trangten til ærlighed sig mere og mere på for såvel Shoko som for Mutsuki, men inden den overraskende slutning skal der lige sluges et par kameler, føres et par samtaler og ikke mindst skal der styr på den store tilfældighed, der gør at livet måske netop ikke er tilfældigt.

"Blink blink" er en flot debut om at finde sig selv, fortalt med et sprogligt overskud og en finesse, man sjældent ser hos en debutant. Det er interessant sat op, og man forstår

godt, at bogen høstede Mura-shaki Shikibu-prisen og siden hen er blevet filmatiseret.

Anne Mette Liedecke

● Kaori Ekuni: "Blink blink", 188 sider, 199 kroner, Forlaget Bazar.

Arkivguld med Victor Borge

Af **Jørgen Aagaard**

jaa@fyens.dk

Han fik Otto Leisner til at gå i latterkrampe på skærmen, han optrådte i tv fra Tivoli mange gange gennem flere årtier, og så brugte han oftere "fonetisk tegnsætning" end de fleste.

Danmarks Radios arkiver rummer timevis af optagelser med entertaineren Victor Borge (1909-2000), der var stand-up-komiker, længe før det ord blev opfundet. DR er nu gået i gang med at klare rettighederne, så der for første gang kan udgives en dvd med Victor Borge "på hjemmebane" i Danmark.

Dvd'en kommer både til at bestå af en underholdningsdel og en mere dokumentarisk del om manden, der var døbt Borge Rosenbaum, debuterede som pianist i 1926 i Odd Fellow Palæet i København, og som dermed havde stået på en scene i henved 75 år, da han døde i sit hjem i USA lillejuleaften 2000.

- Der findes flere udgivelser med Victor Borge, men der er aldrig lavet en med hans optrædener på hans danske hjemmebane. Vi vil gerne give danske adgang til det bedste fra DR's arkiver og give dem en mulighed for at gense de store øjeblikke, hvor Victor Borge fik latteren til at rulle, siger redaktionschef Preben Rasmussen fra DR Multimediale.

Han fortæller, at DR har arbejdet med at udgive Victor Borge-dvd'en i en årrække, men at projektet flere gange er blevet lagt ned.

- Det er nu lykkedes at få en særlig kontakt til Borge arvinger, som har sagt ja til projektet. Derfor kan det nu lade sig gøre, forklarer Preben Rasmussen.

Dvd'en skal efter planen udkomme i efteråret, og den vil blive udgivet i et samarbejde med Sony-BMG.